

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Milana Podhrázkého a soudců Petra Mikeše a Jitky Zavřelové v právní věci žalobkyně: **O.L.G.A., s.r.o.**, se sídlem Vinohrady 794/45, Brno, zast. Mgr. Barborou Klouda Jestřábovou, advokátkou se sídlem Hlinky 57/142a, Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**, se sídlem Vršovická 1442/65, Praha 10, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 8. 2020, čj. MZP/2020/570/1223, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 20. 6. 2023, čj. 3 A 135/2020-88,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalobkyni **s e v r a c í** zaplacený soudní poplatek za kasační stížnost ve výši **5 000 Kč**, který bude vyplacen z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení k rukám její zástupkyně.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Česká inspekce životního prostředí, oblastní inspektorát Brno (správní orgán prvního stupně) provedla u žalobkyně kontrolu, v rámci které zjistila, že žalobkyně minimálně od 15. 1. 2016 do 15. 1. 2019 akumulovala povrchové vody vodního toku Hruškovice v boční vodní nádrži při tomto toku na pozemcích parc. č. XA, XB, XC, XD, XE, XF, XG, 3161/1, XH a 3161/1 v k. ú. O., a to bez povolení příslušného vodoprávního úřadu k tomuto nakládání s vodami. Tím porušila povinnost podle § 8 odst. 1 písm. a) bodu 2. zákona č. 254/2001 Sb., o vodách a o změně některých zákonů (vodní zákon). Dále pak že minimálně ve stejné době z daného vodního toku na uvedených pozemcích odebírala povrchovou vodu pro zasněžování Ski areálu Osvětimany bez povolení příslušného vodoprávního úřadu k jejich odběru, a to v celkovém odhadnutém množství 5 000 m³. Tím porušila povinnost podle § 8 odst. 1 písm. a) bodu 1. vodního zákona. Správní orgán prvního stupně rozhodnutím ze dne 16. 8. 2019, čj. ČIŽP/47/2019/9472, uznal žalobkyni vinnou z přestupků, které vyplývaly z porušení uvedených ustanovení. Za první z nich jí

podle § 125a odst. 2 písm. c) vodního zákona uložil pokutu ve výši 100 000 Kč; za druhý jí pak podle § 125a odst. 4 daného zákona uložil pokutu ve výši 200 000 Kč. Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně odvolání, které žalovaný v záhlaví označeným rozhodnutím zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil.

[2] Žalobkyně napadla rozhodnutí žalovaného žalobou u Městského soudu v Praze, který ji shora uvedeným rozsudkem zamítl. Žalobkyně namítala nepřezkoumatelnost prvostupňového rozhodnutí, které podle ní neobsahovalo konkrétní nosné důvody, nýbrž pouze odkaz na příkaz ze dne 15. 5. 2019, který byl zrušen tím, že podala odpor. Městský soud však dané rozhodnutí za nepřezkoumatelné neshledal. Je podle něj zřejmé, že správní orgán prvního stupně považoval žalobkyni uváděný příkaz za již zrušený a své rozhodnutí na něm nepostavil. To stejné se týká i napadeného rozhodnutí žalovaného. Městský soud se zabýval přezkoumatelností obou zmíněných rozhodnutí a dospěl k závěru, že jsou přezkoumatelná. Z jejich odůvodnění je zřejmé, z jakého skutkového stavu správní orgány vyšly, jak vyhodnotily pro věc rozhodné skutkové okolnosti a jak je následně právně posoudily.

[3] Dále žalobkyně namítala, že pokuta je rozporná s obvyklou rozhodovací praxí. Žalovaný podle ní porušil zásadu legitimního očekávání a učinil bezdůvodné rozdíly mezi žalobkyní a jinými pokutovanými společnostmi. Ani tuto žalobní námitku však městský soud neshledal důvodnou. Žalobkyně provozovala areál minimálně od roku 2007, po celou dobu bez výrazné snahy o získání příslušných povolení, nedodržela podmínky pro realizaci odběru povrchových vod, včetně stavby a provozu vodních děl bez příslušného povolení a schválení manipulačního řádu a zasáhla do významných krajinných prvků. Tím se dopustila více přestupků. Svou závažností, rozsahem i délkou trvání nelze žalobkyni připodobnit k žádnému z provozovatelů lyžařských areálů, které uváděla, a městský soud se tak neztotožnil s tím, že by jí byla uložena bezdůvodně vyšší pokuta ve srovnání s ostatními. Dále městský soud odkázal na argumentaci žalovaného, zejména na straně 22 napadeného rozhodnutí.

[4] Žalobkyně také namítala zjevnou nepřiměřenost pokuty. Žalovaný podle ní nepřihlédl k důvodům hodným zvláštního zřetele pro snížení pokuty dle § 125a odst. 6 věty druhé vodního zákona. Městský soud došel k závěru, že uložená pokuta nevybočuje z mezí stanovených zákonem, je přiměřená okolnostem případu, závažnosti a počtu přestupků a je způsobilá splnit svůj účel. Neztotožnil se s žalobkyní, že by došlo v daném případě k nějakému excesu při stanovení pokuty, a nepřistoupil ani k její moderaci. Ztotožnil se se závěry žalovaného a odkázal na napadené rozhodnutí (zejména na strany 13, 14, 17, 18, 19 a 22).

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[5] Proti rozsudku městského soudu podala žalobkyně (stěžovatelka) kasační stížnost, jejíž argumentaci dělí do dvou částí.

[6] V první části stěžovatelka nesouhlasí s výší pokuty. Setrvává na argumentaci, že rozhodnutím žalovaného došlo k zásahu do jejího legitimního očekávání, a to kvůli odlišnému posouzení od podobných případů. Stěžovatelka se neztotožňuje s městským soudem a žalovaným v tom, že by jí zmíněné případy byly nesrovnatelné

pokračování

s jejím. Mnohé okolnosti jí totiž nebylo možné přičítat, a tedy nebylo důvodné je považovat za přítěžující. Dále namítá, že v jejím případě existovaly důvody hodné zvláštního zřetele pro snížení pokuty. Konkrétně uvádí minimální či mizivý vliv na životní prostředí. Voda je podle ní součástí životního prostředí a zájem chráněný zákonem tak není ohrožen. Zároveň měla její činnost naopak pozitivní přínos, protože přispívala k zadržení vody v krajině. Stěžovatelka také uvádí, že výčet v § 37 a § 39 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, je demonstrativní. Správní orgány tedy pochybily tím, že za okolnosti zvláštního zřetele hodné považovaly pouze okolnosti, které jsou explicitně uvedené ve zmíněných ustanoveních. Okolnosti zvláštního zřetele hodné podle zvláštního zákona a polehčující okolnosti podle zákona o odpovědnosti za přestupky navíc nelze zaměňovat. Dále stěžovatelka v souvislosti s možností správních orgánů snížit pokutu na základě okolností hodných zvláštního zřetele představuje výklad ohledně slova „lze“ v § 125a odst. 6 věty druhé vodního zákona. Dané slovo podle ní někdy znamená, že tak správní orgán učinit musí, a někdy znamená prostor pro správní uvážení. V obou případech však musí dojít k uvedení logických úvah, proč byla konkrétní situace vyhodnocena právě konkrétním způsobem.

[7] Druhá část argumentace stěžovatelky směřuje taktéž proti výši pokuty, a to s argumentem, že se správní orgány dopustily svévole při správním uvážení, případně excessu při individualizaci trestu. Městský soud tedy měl napadené rozhodnutí zrušit, případně využít svého moderačního práva a pokutu snížit. Stěžovatelka v této souvislosti uvádí, že se správní orgány držely toho, že odebraných 5 000 m³ vody byla pouze spodní hranice a že reálně byl objem vyšší. Podle stěžovatelky je to však pouze domněnka. Dále tvrdí, že jí v rámci přítěžujících okolností nebylo možné přičítat protiprávní jednání za 13 let zpětně, nýbrž pouze za tři. Porušení veřejného zájmu na ochraně vody jako takové (abstraktní) nelze přičítat jako přítěžující okolnost a je potřeba ho vymezit konkrétně. Za samotné porušení tohoto zájmu je totiž stěžovatelka trestána, a pokud by se toto porušení jako takové zároveň přičítalo jako přítěžující okolnosti, tak by správní orgány porušily princip zákazu dvojího přičítání. Stěžovatelka také v rámci druhé části kasační argumentace uvádí, že si správní orgán prvního stupně protiřečí. Na jednu stranu jí vytýká odklon části vody z vodního toku a na druhou stranu konstatuje, že stěžovatelka přispěla k zadržení vody v krajině. Podle stěžovatelky také vodní nádrž nezasahuje do veřejných zájmů. Odvolává se v této souvislosti na to, že od roku 2020 již disponuje dodatečným povolením pro stavbu vodní nádrže, která úzce souvisela s odběrem vody pro výrobu sněhu. O legalizaci stavby se stěžovatelka pokoušela už od roku 2016, ale nebylo ji možno provést kvůli nevyřešeným vlastnickým vztahům k pozemkům. Stěžovatelka také odkazuje na vyjádření starosty městysu Osvětimany, ze kterého podle ní vyplývá, že byla vodní nádrž ze všech hledisek v souladu s krajinou a jejími prvky.

[8] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že posouzení okolností hodných zvláštního zřetele je proces spadající do sféry volného uvážení správního orgánu. Takové okolnosti přitom nenalezl a při jejich posuzování postupoval v souladu se stanovenými mezemi správního uvážení. Stěžovatelka se snaží bagatelizovat závažnost svého přestupkového jednání. Chybějící minimální zůstatkový průtok je závažným zásahem do vodního režimu. Navíc stěžovatelka odebírala povrchové vody, které akumulovala ve vodní nádrži bez povolení vodoprávního úřadu a činila tak dlouhodobě. Žalovaný navíc nepřičítal stěžovateli celkovou délku trvání doby, po kterou nakládala s vodami bez povolení; uvedl ji pouze pro ilustraci situace. S orgánem prvního stupně si neprotiřečí.

Stěžovatelce je vyčítán odběr povrchových vod z vodního toku do vodní nádrže, aniž by respektovala alespoň minimální zůstatkový průtok v korytě vodního toku, a aniž by pro tuto činnost měla povolení. Vybudování nové vodní plochy je sice ve světle naplňování potřeb zadržení vody v krajině určitým pozitivem, ale tento důvod sám o sobě není hodný zvláštního zřetele, který by měl klíčový vliv při správní úvaze o stanovení sankce a její výše. Samotná vodní nádrž byla navíc také vybudována bez stavebního povolení a stěžovatelka nemohla předpokládat, že dojde k její dodatečné legalizaci. Stěžovatelka sice uvádí, že provádí veškerá faktická opatření, aby její činnost byla v souladu se zákonem, ale samotným podáním návrhu se tak nestane. Prvním takovým faktickým opatřením mělo být, aby nenakládala s vodami bez povolení. Žalovaný také nesouhlasí s tím, že by činnost stěžovatelky byla pozitivní. Jde-li o otázku nedůvodných rozdílů, stěžovatelka vybrala pouze případy, u kterých byly uloženy pokuty při dolní hranici zákonné sazby, ačkoliv žalovaný naopak uvedl případy, u nichž správní orgány uložily pokutu ve srovnatelné výši.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[9] Nejvyšší správní soud se s ohledem na podobu uplatněné kasační argumentace zabýval nejprve tím, zda je kasační stížnost v dané podobě vůbec věcně projednatelná. Dospěl přitom k závěru, že kasační stížnost není přípustná.

[10] Kasační stížnost lze podat jen z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. Kasační stížnost podaná z jiných důvodů je nepřipustná (§ 104 odst. 4 s. ř. s.), stejně jako kasační stížnost opírající se o důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před krajským (městským) soudem, ač tak mohl učinit. Stěžovatel musí reagovat na argumentaci krajského soudu a uvádět, z jakých důvodů jsou závěry, které soud v napadeném rozsudku uvedl, nesprávné. Musí tedy vylicit, kterých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl soud vůči němu dopustit v procesu vydání rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnost (rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 20. 12. 2005, čj. 2 Azs 92/2005-58, č. 835/2006 Sb. NSS, a rozsudek NSS ze dne 24. 1. 2023, čj. 6 As 358/2021-38, bod 11). Pokud tak neučiní a pouze znovu zopakuje námitky, které uvedl v řízení před krajským soudem, aniž by jakkoliv reflektoval argumentaci krajského soudu, pak za předpokladu, že uvedené námitky krajský soud vypořádal a nelze v jejich opakování spatřovat setrvání na dříve vznesené argumentaci, která je nadále schopná obstát proti závěrům krajského soudu, nejsou takové námitky přípustné (usnesení NSS ze dne 10. 9. 2009, čj. 7 Afs 106/2009-77, č. 2103/2010 Sb. NSS; ze dne 15. 9. 2009, čj. 6 Ads 113/2009-43; nebo ze dne 14. 6. 2016, čj. 1 As 271/2015-36, body 10–14). Pro úplnost lze dodat, že obecně formulované námitky, ze kterých není zřejmé, z jakého konkrétního důvodu stěžovatel rozhodnutí krajského soudu napadá, také nejsou přípustné (usnesení NSS ze dne 26. 4. 2023, čj. 8 As 163/2021-59).

[11] Jak již bylo shora uvedeno, stěžovatelka svoji argumentaci dělí do dvou částí. Některými námitkami se primárně snaží zpochybnit odlišnost své situace od situace ostatních subjektů (přestupců), jiné zas směřují primárně na podporu jejího argumentu, že se správní orgány dopustily excesu při individualizaci trestu, případně svévole při správním uvážení. V obou směrech však stěžovatelka uvádí, že některé skutkové okolnosti správní orgány nedůvodně považovaly za přítěžující a některé zas nedůvodně

pokračování

nepovažovaly za polehčující (případně za okolnosti zvláštního zřetele, vlivem kterých by měla být snížena pokuta).

[12] Stěžovatelka v kasační stížnosti mimo jiné tvrdí, že žalovaný přičítal k její tíži některé skutečnosti nedůvodně. Konkrétně v první části kasační argumentace v této souvislosti uvádí skutečnost, že se protiprávního jednání měla dopouštět 13 let. Dále pak že odběr vody ve třech zimních obdobích byl podle správních orgánů trvajícím či pokračujícím přestupkem. V druhé části kasační stížnosti pak zmiňuje také to, že odběr vody v objemu 5 000 m³ za tři roky správní orgány nedůvodně považovaly za spodní hranici. Ve všech případech jde však o argumenty, které stěžovatelka mohla uplatnit již před městským soudem. Skutečnost, že se stěžovatelka dopouštěla protiprávního jednání 13 let, totiž v rámci svých úvah zmiňoval již žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí (strany 21 a 25), stejně jako nemožnost vyloučit odběr vody ve větším množství (strana 21), a přestupek v něm taktéž hodnotil jako trvajícím (strana 14). Stěžovatelka však shora uvedené argumenty před městským soudem nevznesla, ač tak učinit mohla, a nelze je s ohledem na jejich formulování, resp. systematiku (ani kontext) kasační argumentace ani vnímat jako reakci na odůvodnění napadeného rozsudku. Nemůže tedy jít ve smyslu § 104 odst. 4 s. ř. s. o přípustnou kasační argumentaci.

[13] Stěžovatelka v kasační stížnosti také opakuje, že v jejím případě existovaly důvody hodné zvláštního zřetele pro snížení pokuty, včetně mizivého vlivu na životní prostředí a přispění k zadržení vody v krajině, které žalovaný měl zohlednit a pokutu snížit. Již městský soud však v bodech 35 a 36 napadeného rozsudku uvedl, že stanovení výše pokuty je věcí správního uvážení žalovaného a že jeho soudní přezkum je omezený. V bodech 37–49 napadeného rozsudku poté hodnotil, zda správní orgány překročily zákonem stanovené meze správního uvážení nebo toto uvážení zneužily, a dospěl k závěru, že nikoliv. Neztotožnil se ani s tvrzením stěžovatelky o tom, že by její činnost měla minimální vliv na životní prostředí, ani s tvrzením, že by případný vliv byl příznivý. Městský soud také uvedl, že se žalovaný okolnostmi hodnými zvláštního zřetele zabýval, a odkázal na konkrétní strany napadeného rozhodnutí. Nedospěl tedy k závěru, že by se žalovaný dopustil libovůle. Tato část stěžovatelčiny kasační argumentace (stejně jako některé další) je pouze doslova zkopírovanou částí žaloby (zde její bod 8), na kterou městský soud již reagoval. Stěžovatelka na jeho konkrétní argumenty nijak dále nereaguje. Nemůže tedy jít o přípustnou kasační námitku.

[14] Dále stěžovatelka v kasační stížnosti podává obecný výklad o demonstrativnosti výčtů v § 37 a § 39 zákona o odpovědnosti za přestupky. Uvádí též, že okolnosti zvláštního zřetele hodné podle § 125a odst. 6 vodního zákona nelze zaměňovat s polehčujícími okolnostmi podle § 39 zákona o odpovědnosti za přestupky. Totožnou argumentaci uvedla již v odvolání a žalovaný na její argumentaci reagoval (strany 18 a 19 napadeného rozhodnutí). Vysvětlil, že správní orgán při stanovení druhu a výši trestu zohledňuje řadu polehčujících i přitěžujících okolností. Nezpochybňuje demonstrativnost jejich výčtu. Co se však týče okolností zvláštního zřetele hodných a s tím související možnost správních orgánů sazbu moderovat, jde o zvláštní institut upravený ve vodním zákoně. Mezi konkrétní okolnosti, které je možné zohlednit, žalovaný řadí například rozsah učiněných opatření, bezodkladnou nápravu nesouladného stavu, prokazatelně neúmyslné zavinění přestupkového jednání či zjevnou nepřiměřenost výše pokuty vůči dosaženému hospodářskému výsledku. I když však správní orgán takové okolnosti shledá, pokutu snížit

nemusí. Je z toho zřejmé, že žalovaný mezi oběma instituty rozdíl spatřuje, a to v neprospěch stěžovatelky, byť stěžovatelka rozdílem argumentuje ve svůj prospěch. Totožnou argumentaci pak stěžovatelka uplatnila v žalobě. Městský soud v bodě 46 napadeného rozsudku uvedl, že důvody hodné zvláštního zřetele žalovaný posuzoval na stranách 13, 14, 17, 18 a 19 napadeného rozhodnutí a žádný takový důvod neshledal; hodnotil i přitěžující a polehčující okolnosti, například na straně 22 napadeného rozhodnutí. Přitěžující okolnosti soud shrnul také v bodě 39 napadeného rozsudku a polehčující pak v bodě 40. S úvahami žalovaného se městský soud v bodech 41 a 46 napadeného rozsudku ztotožnil. Stěžovatelka v kasační stížnosti pak i v tomto ohledu pouze opakuje svoji žalobní argumentaci, aniž by ji v reakci na vypořádání městským soudem konkrétněji rozvíjela. Ani zde tedy nejde o přípustnou kasační námitku.

[15] O přípustnou námitku se pak nejedná ani v případě té části argumentace, podle které i kdyby správní orgány k okolnostem zvláštního zřetele přihlédnout nemusely, tak stejně musí uvést logické úvahy, proč byla konkrétní situace vyhodnocena právě konkrétním způsobem. Jak již bylo řečeno, městský soud v bodě 46 napadeného rozsudku uvedl, že žalovaný okolnosti zvláštního zřetele posuzoval na stranách 13, 14, 17, 18 a 19 napadeného rozhodnutí. Městský soud tedy netvrdil, že žalovaný může posoudit dané okolnosti libovolně. Naopak, hodnotil, zda se jimi žalovaný zabýval, a odkázal na konkrétní části napadeného rozhodnutí, kde žalovaný svoji úvahu uváděl. Stěžovatelka však namísto reakce na tuto argumentaci městského soudu pouze zopakovala svoji žalobní námitku.

[16] Stěžovatelka také uvádí, že porušení abstraktního veřejného zájmu na ochraně vody nelze přičítat dvakrát, jednou v rámci využití institutu správního trestání jako takového, jednou v rámci posuzování přitěžujících okolností. Porušení tohoto veřejného zájmu musí být podle ní vymezeno konkrétně. Městský soud se však s touto argumentací vypořádal v bodě 49 napadeného rozsudku. Uvedl, že činnost stěžovatelky probíhala po dobu více než deset let v rozporu se zákonem, a po celou tuto dobu měla její činnost vliv na životní prostředí. S ohledem na takto dlouhou dobu porušování právních předpisů tedy není podle městského soudu potřeba škodu na životním prostředí detailně konkretizovat. Stěžovatelka však na tuto argumentaci městského soudu nereaguje. Daná část kasační stížnosti je v tomto případě pouze zkopírovaným bodem 18 žaloby, jen s formální změnou spočívající v nahrazení slova „žalobce“ za „stěžovatel“. Ani v tomto případě tedy nejde o přípustnou kasační námitku.

[17] Co se týče argumentu o tom, že si správní orgán prvního stupně protiřečí v úvahách o přínosnosti zadržení vody v krajině, totožný argument uvedla již v odvolání a žalovaný jej vypořádal na straně 22 napadeného rozhodnutí. Dále jej uvedla i v žalobě a městský soud jej vypořádal v bodě 48 napadeného rozsudku. Městský soud považuje za klíčovou samotnou skutečnost, zda zadržení vody v krajině probíhá v souladu s vodním zákonem, což v době kontroly neprobíhalo. Stěžovatelka pak pouze opakovaně setrvává na své argumentaci, aniž by konkrétněji reagovala na vypořádání městského soudu. I tato kasační argumentace představuje pouze zkopírování a zestručnění několika částí žaloby (její body 20–27), kdy slovo „žalobce“ je nahrazeno „stěžovatelem“. Uvedené změny jsou podle Nejvyššího správního soudu opravdu čistě formální. Zcela klíčové totiž je, že nejenom formou, ale i obsahem zůstala argumentace stěžovatelky totožná s tou, kterou již přednesla před městským soudem a ten se s ní vypořádal. Ani v tomto případě tak nejde o přípustnou námitku.

pokračování

[18] Stěžovatelka dále argumentuje tím, že vodní nádrž je v souladu s krajinou a nezasahuje do veřejných zájmů. Legalizaci stavby nebylo možné realizovat pouze kvůli nevyřešeným vlastnickým vztahům k pozemkům. I tato část kasační stížnosti je však z převážné většiny zkopírovaná z žaloby, a to z jejích bodů 28–30. Na zmíněné námitky městský soud již v bodech 47 a 48 napadeného rozsudku reagoval. Městský soud považoval za klíčové, že v době přestupkového jednání stavebním povolením na vodní nádrž nedisponovala. Kvůli délce činnosti bez příslušných oprávnění a skutečnosti, že její činnost neprobíhala v souladu s vodním zákonem, se neztotožnil s ani tvrzením stěžovatelky o minimálním (či dokonce příznivém) vlivu její činnosti na životní prostředí. Ani tato opakovaná argumentace stěžovatelky tak není přípustnou kasační námitkou.

[19] Stěžovatelka v kasační stížnosti také cituje rozsudek NSS ze dne 30. 9. 2010, čj. 7 As 71/2010-99, který se týká podmínek pro moderaci uloženého trestu správním soudem. V daném rozsudku NSS uvádí, že správní soud v rámci moderačního práva zkoumá, zda nedošlo k excesu při individualizaci trestu. Tedy zda a jak bylo přihlédnuto ke všem specifikům konkrétního případu a zda byl v rámci zákonné trestní sankce vybrán pro pachatele takový druh trestu a v té výměře, která splní účel trestu a není zjevně nepřiměřená. S odkazem na uvedený rozsudek NSS stěžovatelka tvrdí, že se správní orgány excesu při individualizaci trestu dopustily. I tato část argumentace je však zopakovaná část žaloby (body 17 a 18), opět pouze s formální změnou spočívající v nahrazení slova „žalobce“ za „stěžovatel“. Městský soud přitom na návrh na moderaci pokuty reagoval. V bodě 46 se zabýval tím, zda žalovaný přihlédl ke všem specifikům konkrétního příkladu (a s hodnocením žalovaného se městský soud ztotožnil); v bodě 42 dospěl k závěru, že (s ohledem na argumentaci v předcházejících bodech) je trest schopný dosáhnout svého účelu; v bodě 43 pak k tomu, že nebude ohrožena existence žalobkyně ani zásadním způsobem omezen její chod. V bodě 44 pak výslovně konstatoval, že podmínky pro moderaci pokuty nebyly splněny. Stěžovatelka však na posouzení městským soudem nereaguje a namísto toho setrvává na své žalobní argumentaci. Ani v tomto případě se tedy nemůže jednat o přípustnou kasační námitku.

[20] Nejvyšší správní soud proto s ohledem na výše uvedené dospěl k závěru, že žádné z nyní uplatněných tvrzení stěžovatelky nesplňuje náležitosti projednatelného kasačního bodu. Jedná se tedy o nepřípustné námitky ve smyslu § 104 odst. 4 s. ř. s. (rozsudek NSS čj. 8 As 299/2020-41, bod 16 a další tam citovaná judikatura). Je třeba zdůraznit, že Nejvyšší správní soud není oprávněn domýšlet za stěžovatelku argumenty, na základě kterých by přezkoumával napadené rozhodnutí. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by roli advokáta (viz rozsudek NSS z 3. 12. 2020, čj. 7 Afs 251/2020-29, bod 11 a tam citovaná judikatura). V dané věci ani není prostor pro to, „aby Nejvyšší správní soud „stručně a obecně“ přezkoumal závěry krajského soudu – tak někdy postupují krajské soudy ve vztahu ke správním rozhodnutím, mají-li projednat „neumělou“ laickou žalobu. K tomuto postupu vede krajské soudy snaha nepřipravit žalobce, kteří nemusí být zastoupeni advokátem, o přístup k soudu. V řízení o kasační stížnosti však není pro podobný postup prostor. V řízení, v němž musí za stěžovatele jednat advokát či jiný právní profesionál, je třeba vyžadovat tomu odpovídající úroveň právní argumentace“ (usnesení NSS z 30. 6. 2022, čj. 2 Afs 115/2020-42, bod 16).

IV. Závěr a náklady řízení

[21] Vzhledem k tomu, že stěžovatelka z výše uvedených důvodů v kasační stížnosti neuplatnila ani jednu přípustnou kasační námitku, Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost jako celek není přípustná, a proto ji odmítl [§ 104 odst. 4 s. ř. s. ve spojení s § 120 a § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s.].

[22] O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s., podle nichž žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

[23] Byl-li návrh na zahájení řízení před prvním jednáním odmítnut, soud vrátí z účtu soudu zaplacený poplatek (§ 10 odst. 3 věta třetí zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích; usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 25. 3. 2021, čj. 8 As 287/2020-33, č. 4170/2021 Sb. NSS). Proto soud stěžovatelce vrací soudní poplatek ve výši 5 000 Kč zaplacený za kasační stížnost, ve lhůtě stanovené v souladu s § 10a odst. 1 zákona o soudních poplatcích k rukám její zástupkyně.

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 29. listopadu 2024

Milan Podhrázký
předseda senátu